

Så blev det tid för havre och vete. Då var det att vara med och binda kärvar. Sen blev det tröskning. Då var det att vara med hela tiden. Vi fick ledigt från skolan. (2)

Vi hade även ledigt en vecka för potatisupptagning. Det var inte roligt precis, men vi var ju tvungna att hjälpa till.

När jag slutade skolan, började jag som hembiträde hos magistern. Lönen var 15 kr i månaden. När jag fick lön gick jag till affären och handlade varor med mig hem. Det blev ett stort paket som handlare Söderkvist gjorde i ordning. Gissa om mamma blev glad. På den tiden kostade ett paket bröd 54 öre. Lönen var liten å varorna kostade inte så mycket som nu.

En radio hade vi i Spannebo. Den gick på batteri, som laddades var fjortonde dag. Då gick vi ner till Ängelsberg och fick byta i en verkstad som skötte om batterierna. Det var nog en fem kilometer att gå. Men vi fick ju höra farbror Sven och Efraim. Det var ju spännande.

Jag kommer ihåg att mamma ofta var med far till skogen på kvällarna när vi lagt oss. De hade en fotogenlampa att lysa med. Han hade flera milor å då gjorde de sällskap å tittade till milorna att allt var bra.

Tvättade gjorde vi nere vid bäcken. Vi hade två järngrytor. Den ena kokade vi tvätten i och den andra till hett vatten. Vi eldade under grytorna med långa vedträn. Såpa använd mycket. Även Pepsil och soda var vanligt.

På hösten maldes potatis och det gjordes potatismjöl. Det var mycket arbete. Så torkades mjölet . En del blev gryn till välling.

Jag var kvar hos skolläraren i två år. Sen blev det bondplats i tre år. Sist kom jag till Västerås där jag jobbade i fyra år.

1943 träffade jag min "gubbe". Då var jag med Bengt upp till Dalom på nyårsafton. Den 8 juli 1944 förlovade vi oss. Gifte oss gjorde vi den 13 oktober 1945 i Väster Våla prästgård.

På Inga dagen den 25 oktober kom jag hit till Bäck. Vi bodde i lillstugan, å tyckte att vi hade det så bra. Inget vatten eller slask. Vi var unga och kära i varandra så allt var bara bra. Så kom barnen å det var ju vår lycka. Stugan blev trång, men allt var ju så bra.

Arbete fanns ju . De gamla behövde hjälp och barnen också. Bengt låg borta och jobbade men allt har ju gått.

Nu är vi gamla båda två. Idag fyller "gubben" 73 år.

Skrivet den 16 november 1993

Inga Bäckeryd / Andersson